

Voorwoord

Soms lijkt het bos stil.

Als je over een pad loopt hoor je misschien alleen het ritselen van bladeren, het zingen van een vogel of het zachte tikken van een specht.

Maar als je iets langer blijft staan...
en goed kijkt...
en vooral goed luistert...
dan ontdek je dat het bos helemaal niet stil is.

Overal gebeurt iets.

In het gras kruipen kleine dieren.
Boven het water vliegen libellen.
Tussen de struiken zoeken vogels naar bessen.
En diep tussen de wortels stroomt soms nog een klein beetje water
dat voor veel dieren belangrijk is.

De natuur zit vol verhalen.
Niet verzonnen.
Maar echte verhalen die elke dag gebeuren.

Dit boek is zo'n verhaal.

Het gaat over een zomer in het bos.
Over warmte en droogte.
Over dieren die zoeken naar water.
En over hoe het bos uiteindelijk weer adem krijgt wanneer de regen komt.

De mensen en dieren in dit verhaal kijken goed naar de natuur om hen heen.

Ze ontdekken dat het bos altijd verandert.

Van lente naar zomer.

Van zomer naar herfst.

En dat elk seizoen zijn eigen geheimen heeft.

Misschien herken je tijdens het lezen wel iets dat je zelf ook eens hebt gezien.

Een ree dat voorzichtig uit het bos komt.

Een egel die tussen de bladeren scharrelt.

Of een klein stroompje dat tussen wortels door loopt.

Als dat gebeurt, dan heeft het verhaal precies gedaan wat het moest doen.

Het heeft je laten kijken.

Want wie goed kijkt, ontdekt dat de natuur nooit ophoudt met vertellen.

Ger van Ewijk

Woelie in het Zomerbos

Overzicht Hoofdstuktitels

Hoofdstuk 1 – De Ochtend zonder Dauwdruppels

Hoofdstuk 2 – Het Gras dat Zingt

Hoofdstuk 3 – De Schaduw van de Beuk

Hoofdstuk 4 – De Poel die Krimpt

Hoofdstuk 5 – De Nacht die Wakker Wordt

Hoofdstuk 6 – De Slang in het Zomergras

Hoofdstuk 7 – De Libelle die uit het Water Kroop

Hoofdstuk 8 – De Hagedis op de Warme Steen

Hoofdstuk 9 – De Mieren die Samenwerkten

Hoofdstuk 10 – De Kevers, het Ree en de Vos

Hoofdstuk 11 – De Poel die Verdween

Hoofdstuk 12 – Dieper het Bos in

Hoofdstuk 13 – Het Drukke Stroompje

Hoofdstuk 14 – De Lucht die Donker Wordt

Hoofdstuk 15 – De Regen en het Einde van de Zomer

Hoofdstuk 1

De Ochtend zonder Dauwdruppels

Het bos werd wakker voordat de zon boven de bomen uitkwam.

Normaal lag het gras in de vroege ochtend vol met kleine zilveren druppeltjes.

Dauw.

Als de eerste zonnestralen over het veld schoven, begon het gras altijd te glinsteren alsof iemand een hand vol diamanten had uitgestrooid.

Maar deze ochtend was anders.

Woelie kwam voorzichtig uit zijn holletje onder een oude beukenwortel. Hij rekte zich uit, schudde zijn snorharen en liep het pad op.

Hij stopte meteen.

Het gras glansde niet.

Geen dauw.

Hij zette een paar stappen het veld in en drukte met zijn pootje op een spriet.

Droog.

Niet een beetje droog.

Helemaal droog.

Woelie keek om zich heen. Het gras stond nog groen en rechtop, maar het voelde anders. Lichter. Brosser.

Alsof het al een tijdje geen water meer had gezien.

In de verte klonk een merel.

Tjuu-tjuu-tjuuu.

Daarna een vink.

En toen weer stilte.

Niet de zachte ochtendstilte van de lente, maar een stilte die een beetje leeg voelde.

Alsof het bos nog niet goed wist hoe deze dag zou beginnen.

Even later kraakten er stappen op het pad.

Janneke.

Ze liep op blote voeten door het gras. Dat deed ze altijd als het warm weer zou worden.

Maar nu bleef ze halverwege het veld staan.

“Lucas!” riep ze.

Lucas kwam aanrennen.

Hij keek naar haar voeten.

“Wat?”

Janneke wees naar het gras.

“Het prikt.”

Lucas keek naar beneden en stapte ook het veld in.

Hij trok meteen zijn voet terug.

“Aul Dat doet echt pijn!”

Normaal was het gras 's ochtends koel en nat. Dan voelde het zacht onder je voeten.

Maar nu voelde het scherp en droog.

Oma kwam rustig achter hen aanlopen.

Ze had een kleine mand bij zich.

Niet om paddenstoelen te zoeken, maar om te kijken wat het bos deze ochtend te vertellen had.

Ze keek naar het gras.

Toen naar de lucht.

En toen naar de bomen.

“Geen dauw,” zei ze zacht.

Lucas keek omhoog.

“Is dat erg?”

Oma haalde haar schouders een beetje op.

“Niet meteen.”

Ze bukte en pakte een handje aarde van het pad. Ze wreef het tussen haar vingers.

Het viel meteen uit elkaar.

“Maar het vertelt wel iets.”

Woelie zat onder een pol gras en keek.

Hij snapte niet precies wat dauw was. Maar hij wist wel dat ochtenden meestal fris roken.

Naar natte aarde.

Naar mos.

Vandaag rook het anders.

Warmer.

Droger.

Lucas keek naar de bomen.

“Maar het heeft gisteren toch nog geregend?”

Oma knikte.

“Ja.”

“Dus waarom is het dan al weer droog?”

Oma keek naar het veld waar de zon langzaam overheen kroop.

“Omdat die regen heel hard viel.”

Ze wees naar het pad.

“Zie je dat?”

Het pad was nog een beetje donker van de modder die er gisteren had gelegen.

Maar langs de randen was het al licht en stoffig.

“Als regen te hard valt,” zei oma, “stroomt een groot deel gewoon weg. Het water krijgt geen tijd om rustig in de grond te zakken.”

Lucas keek verbaasd.

“Dus het bos heeft eigenlijk nog steeds dorst?”

Oma knikte.

“Precies.”

Woelie hoorde het woord niet.

Maar hij voelde wel dat de grond onder het gras anders was.

Hij groef een klein kuiltje met zijn pootjes.

Een paar centimeter onder de oppervlakte voelde de aarde nog een beetje koel.

Maar daaronder...

Droog.

Hij stopte.

Dat was vreemd.

Normaal werd de aarde juist natter als je dieper groef.

Nu niet.

Janneke keek naar de horizon.

De zon was inmiddels boven de bomen gekomen en het veld begon warm te worden.

Heel snel.

“Het wordt vandaag heet,” zei ze.

Oma knikte weer.

“Dat denk ik ook.”

Op dat moment klonk er een vreemd geluid uit het gras.

Tjirrr.

Woelie keek op.

Het geluid kwam van vlak naast hem.

Tjirrrrr.

Een klein bruin insect zat op een grasspriet en wreef zijn achterpoten tegen elkaar.

Een krekkel.

Lucas hoorde het ook.

“Wat was dat?”

“Tjirrrr.”

Nog één.

Toen nog één.

En nog één.

Binnen een paar minuten leek het hele veld te zingen.

Tjirrrr.

Tjirrrr.

Tjirrrr.

Lucas keek om zich heen.

“Het klinkt alsof het gras lawaai maakt!”

Oma glimlachte.

“Dat doen krekels.”

“Maar waarom nu al?”

Oma keek even naar de zon.

“Ze houden van warmte.”

Janneke kneep haar ogen een beetje dicht.

“Maar het is nog ochtend.”

“Precies,” zei oma.

Ze keek naar het veld.

“En dat is eigenlijk een beetje vreemd.”

Woelie zat nog steeds stil onder het gras.

Het geluid werd sneller.

Tjirrrr.

Tjirrrr.

Tjirrrr.

Hij voelde de warmte van de zon op zijn rug.

Het gras boven hem werd warmer.

Veel sneller dan normaal.

Hij wist niet waarom.

Maar iets in zijn kleine lijf vertelde hem dat dit nog maar het begin was.

Aan de rand van het veld vloog een libelle langs.

Laag.

Heel laag.

Alsof ze het water zocht dat er niet was.

Lucas keek haar na.

“Waar gaat die heen?”

Oma keek ook.

“Waarschijnlijk naar de poel.”

Janneke draaide zich meteen om.

“Zullen we gaan kijken?”

Lucas knikte enthousiast.

De bospoel was hun favoriete plek.

In de lente zat hij vol kikkers, libellen en waterkevers.

Oma pakte haar mand weer op.

“Dat is een goed idee.”

Woelie hoorde hun stappen op het pad.

Hij bleef nog even zitten.

Het veld zong nu overal.

Tjirrrr.

Tjirrrr.

Tjirrrr.

Hij keek naar de grond waar hij net had gegraven.

De bovenste laag was warm geworden.

Maar daaronder zat nog steeds droogte.

Hij legde zijn poot op de aarde.

En toen wist hij iets.

Niet met woorden.

Maar met gevoel.

Het bos veranderde.

Langzaam.

Onzichtbaar.

Maar zeker.

Woelie draaide zich om en rende achter Janneke, Lucas en oma aan.

Richting de poel.

Want ergens diep vanbinnen voelde hij dat daar vandaag iets te ontdekken viel.

Iets wat het bos probeerde te vertellen.

En wie goed keek...

kon het misschien al zien.